

Miriam Drev

Tirso

Odhod

I.

Grema z nočno ladjo
od kopenskega pristanišča na otok,
v mesecu, ki zbira toploto
za zimsko rast mandarin in grenivk.
Na začetku epizoda:
takoj ko se oddaljiš, me pride nekdo vprašat,
ali imam pri roki škarjice in manikiro
za njegov natrgani noht;
z mrežo za metulje na daljavo polovim nekaj besed
iz učbenika tujega jezika, sežem v nahrbtnik;
potniki ob ladijski ograji, s cigaretami,
razumejo bolje kot moj mladi jaz.
Od zadaj mi daš roko na ramo,
ga odrežeš samo s pogledom,
oni medtem strmijo stran.

Med plovbo čez Tirensko morje
– do otoka, kjer na kmetiji z družino živi
stric, emigrant
– visoko nad tistimi, ki spijo v kabinah,
pogrneva spalni vreči zunaj na palubi.
Neki stari prevaža pokrito, vendar prazno kletko;
v ofucanih hlačah, siromak,
in s tlečim čikom v ustnem koticu zakinka

v drži primata, z glavo med koleni
– še prej nama požuga in dvakrat pomežikne.

Pomikamo se,
puščamo za sabo.
Zbirka romarjev z domačini,
ki se vračajo s svojih opravkov v Rimu,
in kapitanom vred.

II.

Puščam za sabo otroštvo
in prvi kos mladosti
v lebdenju nad komaj slišno pljuskajočo gmoto
– kajti zgodaj poleti, reče stari,
se vihra v teh vodah pritaji.
Preden se zasvita,
preden se izkrcamo,
ko se mi odmika moje lastno ime,
priključeno tuje zvenečim stavkom,
se oboje zdi izmišljotina,
ki mi je ni prav nič žal.

III.

Lasje do ramen, frufu, z glavo med oblaki;
posmrtni ostanki družine za zdaj
še neodkrit svet,
na tem otoku je drugačna davnina.
V nahrbtnik sem na dno zložila
mamino zoženo in skrajšano poletno obleko
– sešita iz belo-rožnato-rdečega črtastega blaga
ima svojo zgodovino
in trpežna, kakor je,
s svilnatim leskom,
še kos prihodnosti,
ko jo bom čez skoraj golo kožo
dala nase.

IV.

Čez polnoč je, a kljub utrujenosti
ne zaspim;
zajamčeno, stvari se bodo spremenile,
ampak začasno smo vmes.
Ženske, moški iz kabin, iz podpalubja,
množica, zavita v jope,
se usipa gor,
na deske, ki so jih mornarski vajenci,
obzirno do nas spečih, poribali med peto in šesto;
za podaljšek molka med prsti cigareta,
espresso iz bifeja.
Parnik med upočasnjeno plovbo zatrobi:
pripluli smo v zaliv,
v deželo, kjer izvira Tirso.

Tirso

I.

Reka,
po kateri plove suha,
nič hudega sluteča bela kača,
kot da je trs.
Med hojo, leta pozneje, poslušam njen šum,
ker je vmesni čas zabredel
v enega svojih jaškov
in traja, da pride na drugi strani spet ven.

Na pobočja je ovčji pastir navsezgodaj
prihajal s svojo čredo.
Kdo ve, kaj si je predstavljal,
da se je tako krohotal,
ko si čez drn in strn drvel za mano
in si bil tisti,
ki me je zraven Tirso,
pod zasilno senco iz trsja, poljubljal
malo v sardščini,
malo zares.

II.

Kača se uvija v val, hkrati
okrog sebe, in v loku
– čeprav je na sredini struge najhitrejši tok –
zapluje mimo najinih kolen;
oba prepričana, da je podolžen bel odsev,
mogoče hrbet bele ribe,
zabredeva nekaj korakov naprej
in po vodi pride naslednja.

Nihče nikomur nič noče.
Začasno si delimo prostor travnika
in reke s peščeno brežino;
dokler ne vstopi prepoznavna, smo oživljen
edenski vrt v malem.
One so ostale tam,
midva, še vedno nekam mokra,
se pomikava iz kraja v kraj.

III.

Na obeh bregovih reke, ki sva si ju prisvojila,
reke, ki se vztrajno pomika naprej,
potisnjena ob ponekod spodsekane bregove,
kjer se loviva, preganjava, opita
od naravne sile vode,
lahkomiselna, dolgo pred jesenskim enakonočjem,
se zbirajo delci nasprotnih polov.

V najhujši pripeki
se zgubiva tja,
vrževa s sebe še tisto malo.

Okolje diši po nečem še bolj daljnem,
mogoče Nilu,
zasenčenem s trsjem.

IV.

Reka, v svojem bistvu enaka
kateri koli drugi:
dno, struga, listje, ki ga nosi po površju.

Če je bil tisti prostor tuj,
kateri je sploh kdaj domač,
razen iz navade?